16/09/2019

Αγίου Ανδρέου Κρήτης: Λόγος στην Ύψωση του Τιμίου Σταυρού

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ἑορτάζομε τήν πανήγυρι τοῦ Σταυροῦ, καί ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καταφωτίζεται. Ἑορτάζομε τήν πανήγυρι τοῦ Σταυροῦ, καί ὅλη ἡ οἰκουμένη φωταγωγεῖται καί γεμίζει μέ ἀκτῖνες θεϊκῆς χαρᾶς. Ἑορτάζομε τήν πανήγυρι τοῦ Σταυροῦ, διά τοῦ ὁποίου τό σκοτάδι (τῆς ἁμαρτίας) ἐδιώχθη, καί ἦλθε τό φῶς (τῆς ἀρετῆς). Ἑορτάζομε τήν πανήγυρι τοῦ Σταυροῦ, καί ὑψούμεθα πνευματικῶς μαζί μέ τόν Σταυρωθέντα Σωτῆρα μας, ἀφήνοντας κάτω τήν γῆ μέ τήν ἁμαρτία, διά νά κερδίσωμε τά ἄνω ἀγαθά. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καί ὑψώνει μαζί του τήν ἀνθρωπότητα, πού λόγῳ τῆς ἁμαρτίας της, ἦταν πεσμένη κάτω. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καί ταπεινώνει τήν αὐθάδη ἔπαρσι τῶν δαιμόνων. Ὑψοῦται ὁ Σταυρός, καί ἡ ἐναντία δύναμις τοῦ Πονηροῦ ὑποχωρεῖ καί ταπεινοῦται. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καί συναθροίζεται τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ὑψώνεται ὁ Σταυρός, καί αἱ πόλεις ἑορτάζουν πανηγυρικῶς· οἱ δέ λαοί προσφέρουν χαρούμενοι τάς ἀναιμάκτους θυσίας εἰς τόν Θεόν. Διότι καί μόνη ἡ μνήμη τοῦ Σταυροῦ εἶναι ὑπόθεσις μεγάλης χαρᾶς, καί ἀποδίωξις τῆς λύπης.

Ἀλλά καί τό νά βλέπῃ κανείς τό τύπον τοῦ Σταυροῦ, πόσον μεγάλο πρᾶγμα εἶναι! Διότι ἐκεῖνος πού βλέπει τόν Σταυρόν, γεμίζει ἀνδρείαν καί διώχνει τήν δειλίαν. Τόσο μεγάλο πρᾶγμα εἶναι ὁ Σταυρός! Καί αὐτός πού τόν κάνῃ κτῆμα του, θά ἔχῃ

ἀποκτήσει ἕνα θησαυρόν. Ἴσως νά νομίζετε ὅτι ὀνομάζω θησαυρό τόν χρυσόν, ἤ τά μαργαριτάρια, τούς βαρύτιμους Ἰνδικούς λίθους, διά τά ὁποῖα χαίρουν οἱ σαρκικοί ἄνθρωποι, ἀσχολούμενοι μέ τά μικρά καί ἀνάξια λόγου πράγματα. Ἐγώ ὅμως ὀνομάζω θησαυρόν –καί δικαίως- ἐκεῖνο τό ὡραιότατο καί πολύτιμο πρᾶγμα καί ὄνομα ἐπάνω στό ὁποῖο καί διά τοῦ ὁποίου, ἐπετεύχθη ὅλη ἡ ὑπόθεσις τῆς σωτηρίας μας. Διότι ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ Σταυρός, ὁ Χριστός δέν θά ἐσταυρώνετο. Ἐάν δέν ὑπῆρχε ὁ Σταυρός, ὁ Χριστός -ἡ ἀληθινή ζωή –δέν θά ἐκαρφώνετο ἐπάνω εἰς τό Ξύλον αὐτό· καί ἐάν δέν ἐκαρφώνετο δέν θά ἀνέβλυζον ἀπό τήν Πλευράν οἱ βρύσες τῆς ἀφθαρσίας «αἷμα καί ὕδωρ», τά ὁποῖα ἐστάθησαν καθάρσια ὅλου τοῦ κόσμου. Δέν θά ἐσχίζετο τό χειρόγραφο τῆς ἁμαρτίας· δέν θά εἴχαμε τήν πνευματική ἐλευθερία μας· οὔτε θά ἀπελαμβάναμε τό «ξύλον τῆς ζωῆς»· ὁ Παράδεισος δέν θά ἀνοιγόταν· ἡ «στρεφομένη φλογίνη ῥομφαία» δέν θά ἄφηνε ἐλεύθερη τήν εἴσοδο πρός τήν Ἐδέμ· οὔτε ὁ Λῃστής θά εἰσήρχετο εἰς τόν Παράδεισον.

Διατί τά λέγω αὐτά; Ἐάν δέν ἦτο ὁ Σταυρός, δέν θά ἤρχετο ὁ Χριστός ἐπί τῆς γῆς· καί ἐάν ὁ Χριστός δέν ἤρχετο, δέν θά ὑπῆρχε ἡ Παρθένος. Καί ἐάν δέν ὑπῆρχε ἡ Παρθένος, οὔτε Γέννησις Χριστοῦ δευτέρα θά ὑφίστατο. Δέν θά συνανεστρέφετο ὁ Θεός ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους· δέν θά ὑπῆρχε τόκος, οὔτε φάτνη, οὔτε σπάργανα, οὔτε ὀκταήμερος περιτομή, οὔτε ὑποταγή εἰς τούς γονεῖς Του, οὔτε αὔξησις ἡλικίας, οὔτε αὔξησις σώματος, οὔτε φανέρωσις Αὐτοῦ, οὔτε βάπτισμα, οὔτε θαύματα, οὔτε ὁ προδότης Ἰούδας, οὔτε ἡ δίκη τοῦ Πιλάτου, οὔτε τό θράσος τῶν Ἰουδαίων πού ζητοῦσαν ἐπιμόνως νά σταυρώσουν τόν Ἀθῷον.

Καί ἐάν δέν ὑπῆρχε Σταυρός, δέν θά συνετρίβετο ὁ θάνατος, δέν θά ἐγυμνοῦτο ὁ ᾅδης, δέν θά ἐνεκρώνετο τό πονηρό φίδι, ὁ διάβολος. Διʼ αὐτό εἶναι πολύ μεγάλο καί τίμιο πρᾶγμα ὁ Σταυρός. Μεγάλο, διότι πάρα πολλά ἀγαθά καί εὐεργεσίαι ἔγιναν διʼ αὐτοῦ. Τόσο πολλά, καθʼ ὅσον καί τά θαύματα καί τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ ὑπερνικοῦν κάθε δύναμι λόγου καί ἐκφράσεως. Εἶναι τίμιον ἐπίσης, διότι ὁ Σταυρός σημαίνει: Θεῖον Πάθος καί τρόπαιον. Πάθος, λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ ἀπαθής Χριστός, ἑκουσίως ὑπέστη σταυρικόν θάνατον· τρόπαιον δέ, διότι ὁ διάβολος ἐτραυματίσθη διά τοῦ Σταυροῦ, καί μαζί του ἐνικήθη καί ὁ θάνατος. Συνετρίβησαν ἐπίσης αἱ πύλαι τοῦ ᾅδου, καί τέλος, ὁ Σταυρός ἔγινε διʼ ὅλον τόν κόσμον κοινή σωτηρία.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἐλπίς τῶν Χριστιανῶν, σωτήρ τῶν ἀπεγνωσμένων, λιμάνι γιʼ αὐτούς πού εὑρίσκονται σέ δύσκολες βιωτικές περιστάσεις, ἰατρός γιά τούς ἀσθενεῖς· ἀπομακρύνει τά πάθη, δίδει τήν ὑγεία, δίδει τήν ζωή στούς πνευματικά νεκρούς, καθοδηγεῖ πρός τήν εὐσέβεια, ἀποστομώνει τήν βλασφημία.

Ὁ Σταυρός εἶναι ὅπλο κατά τῶν ἐχθρῶν, πνευματική ῥάβδος διά τούς βασιλεῖς· τό κάλλος τοῦ βασιλικοῦ στέμματος· τύπος πού ἔχει ἕνα βαθύτερο πνευματικό νόημα,

ῥάβδος δυνάμεως, εἶναι τό στήριγμα τῆς Πίστεως, πνευματική βακτηρία γιά τά γηρατειά, ὁδηγός τῶν τυφλῶν, φῶς διά τούς ἐσκοτισμένους, παιδαγωγός τῶν ἀφρόνων, διδάσκαλος τῶν νηπίων, συντριβή τῆς ἁμαρτίας, φανέρωσις μετανοίας· ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ἀρετῆς καί δικαιοσύνης.

Ὁ Σταυρός εἶναι σκάλα πού ἀνεβάζει εἰς τούς Οὐρανούς· ὁδός, πού ὁδηγεῖ πρός τήν ἀρετήν· εἶναι πρόξενος ζωῆς πνευματικῆς· κατάργησις τοῦ θανάτου, ἀπαλλαγή ἀπό τήν φθορά. Ἔχει τήν δύναμιν νά σβήσῃ τήν φλόγα τῶν παθῶν καί τοῦ αἰωνίου πνευματικοῦ θανάτου· δίδει εἰς τήν ψυχήν τήν παῤῥησία πρός τόν Θεόν· εἶναι τό κλειδί διά τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Σταυρός εἶναι φύλαξ κατά τήν νύκτα, πύργος κατά τήν ἡμέρα, χειραγωγός μέσα εἰς τό σκοτάδι, χαλινάρι σέ περιπτώσεις ὑπερβολικῆς χαρᾶς, ψυχαγωγός σέ περιστάσεις θλίψεων, συντελεῖ εἰς συμφιλίωσιν· εἶναι παρακλητικός, φιλικός, ὑπερασπιστής· μᾶς προφυλάττει καί μᾶς βοηθεῖ.

Ὁ Σταυρός εἶναι βοηθός εἰς τούς πειρασμούς μας, σωτήρ εἰς τους κινδύνους, παρήγορος εἰς τάς θλίψεις, βοηθός εἰς τάς ἀνάγκας, κυβερνήτης εἰς τήν θάλασσαν, ἀνακούφισις εἰς τάς συμφοράς. Ὁ Σταυρός φυλάσσει αὐτούς πού ἀναπαύονται τήν νύκτα, ἀγρυπνεῖ μέ τούς ἀγρυπνοῦντας, βοηθᾷ τούς κουρασμένους.

Ὁ Σταυρός εἶναι ἐνδυνάμωσις τῶν ἐξηντλημένων καί ἀδυνάτων, ἀνάπαυσις τῶν κοπιώντων, τροφή τῶν πεινασμένων, ἰσχύς τῶν νηστευόντων, ἐκπαιδευτής τῶν ἀγωνιστῶν, σκέπη τῶν γυμνῶν, σύντροφος εἰς τάς ὁδοιπορίας τῶν ξενιτευόντων.

Ὁ Σταυρός εἶναι σωφρονιστής τῶν πλουσίων, προνοητής διά τούς πτωχούς, προστάτης τῶν χηρῶν, ἀντιλήπτωρ τῶν ὀρφανῶν. Ὁ Σταυρός εἶναι τιμή διά τούς ἄρχοντας, δύναμις διά τούς βασιλεῖς, νίκη διά τούς στρατηγούς, δόξα διά τούς Ἱερεῖς· εἶναι ἐπίσης σύντροφος τῶν Παρθένων, σφραγίς, ἐπικύρωσις καί ἀσφάλεια τῆς ἁγνότητος, σύνδεσμος τῆς συζυγίας.

Ὁ Σταυρός εἶναι φύλαξ τῶν πόλεων, ἀσφάλεια τῶν σπιτιῶν, σύνδεσμος τῆς φιλίας, ὀχύρωμα κατά τῶν ἐχθρῶν, ἀντίπαλος τῶν πολεμίων, διώκτης τῶν παθῶν, σκόνταμα καί ἐμπόδιον τῶν βαρβάρων, βραβευτής τῆς εἰρήνης, συμφιλίωσις τοῦ κόσμου, κατάργησις τῶν ὁρίων, παροχή καί ἐξασφάλισις τῆς ἀγάπης, ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, βάθος τῆς γῆς, σύνθεσις ὅλης τῆς κτίσεως, τοῦ μήκους αὐτῆς πού βλέπουμε, καί τοῦ πλάτους τῆς οἰκουμένης· καί διά νά εἰπῶ μέ λίγα λόγια: ὁ Σταυρός εἶναι τό κεφάλαιον τῶν Ἀχράντων Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, καί ἡ κορυφή τῶν θαυμάτων πού ἔγιναν δι᾽ ἡμᾶς.

Ὀνομάζεται ἐπίσης δόξα Χριστοῦ καί ὕψος Χριστοῦ· ὁμοίως νοεῖται ὡς ποτήριον

ἐπιθυμητόν, καί συμπέρασμα τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ, τά ὁποῖα ὁ Κύριος ὑπέμεινε διά τήν σωτηρίαν μας. Ὅτι δέ ὁ Σταυρός εἶναι δόξα Χριστοῦ, ἄκουσε τόν ἴδιο νά τό λέγῃ· «Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, καί ὁ Θεός ἐδοξάσθη ἐν Αὐτῷ»· καί πάλιν· «Δόξασόν με Σύ, Πάτερ, παρά σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον πρό τοῦ τόν κόσμον εἶναι παρά Σοί» καί πάλιν· «Πάτερ, δόξασόν Σου τό ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνή ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· καί ἐδόξασα καί πάλιν δοξάσω». Δόξαν δέ ἐδῶ λέγει τάς μεταβολάς καί τήν συμπάθειαν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, πού συνέβησαν τότε κατά τήν Σταύρωσιν τοῦ Κυρίου· διότι ἔπρεπε καί αὐτά τά κτίσματα νά συμμετάσχουν εἰς τό Πάθος τοῦ Κτίστου.

Ὅτι δέ, ὁ Σταυρός εἶναι καί ὕψος Χριστοῦ, ἄκουσε τί λέγει ὁ ἴδιος· «Κἀγώ ἐάν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρός ἐμαυτόν» τό ἴδιο λέγει καί ἀλλοῦ· «Καί καθώς Μωϋσῆς ὕψωσε τόν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου». Διατί; «Ἵνα πᾶς», λέγει, «ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν μή ἀπόληται, ἀλλ᾽ ἔχῃ ζωήν αἰώνιον». Βλέπεις ὅτι ὁ Σταυρός εἶναι δόξα καί ὕψος τοῦ Χριστοῦ;

Θέλεις δέ, νά μάθῃς ὅτι ὅπου ὕψος, ἐκεῖ ἀκολουθεῖ καί δόξα; Ἄκουε τόν Δαυΐδ πού λέγει· «Ὑψώθητι ἐπί τούς οὐρανούς, ὁ Θεός, καί ἐπί πᾶσαν τήν γῆν ἡ δόξα Σου»· Ὁμοίως καί τόν Ἡσαΐα νά λέγῃ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Χριστοῦ· «Νῦν ἀναστήσομαι, λέγει Κύριος, νῦν δοξασθήσομαι, νῦν ὑψωθήσομαι». Ἐπειδή λοιπόν, ὁ Σταυρός εἶναι ὕψος τοῦ Χριστοῦ, ὑψοῦται δέ σήμερα ὁ Σταυρός, ἀκόλουθον εἶναι νά δοξάζεται ὁ Χριστός.

Ὑψοῦται λοιπόν ὁ Σταυρός σήμερα, διά νά δοξασθῇ ὁ Χριστός. Δέν ὑψοῦται ὁ Χριστός, διά νά δοξασθῇ ὁ Σταυρός· ἀλλά ὑψοῦται ὁ Σταυρός, διά νά δοξασθῇ ὁ Χριστός. Δοξάζεται δέ ὁ Χριστός, διά νά ὑψώσῃ καί μᾶς μαζί μέ τόν ἑαυτόν Του. Ὑψώνεται λοιπόν ὁ Σταυρός, καί μαζί του ὑψώνει καί τό φρόνημα τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν. Δοξάζεται ὁ Χριστός, καί δοξάζει μαζί Του καί αὐτούς πού Τόν δοξάζουν. Ὑψοῦται ὁ Σταυρός, καί συντρίβει τήν ὑπερηφάνεια τῶν δαιμόνων. Δοξάζεται ὁ Χριστός, καί ἐντροπιάζει τόν ἀρχέκακον διάβολον.

Ὑψοῦται ὁ Σταυρός, καί ἀνορθώνει ἐκείνους πού καταπίπτουν. Δοξάζεται ὁ Χριστός, καί διαλύει τήν ἐντροπήν ἐκείνων πού ἔπεσαν εἰς τήν ἁμαρτίαν. Ὑψοῦται ὁ Σταυρός, καί γκρεμίζονται τά εἴδωλα. Δοξάζεται ὁ Χριστός, καί τραυματίζεται ὁ διάβολος. Ὑψοῦται ὁ Σταυρός, ὄχι μόνον διότι ὑψώθη ὁ Χριστός ἐπάνω εἰς αὐτόν, ἀλλά διατί μέ τήν φανέρωσίν του, ἤλεγξε τήν μωρία καί τήν ὑπερηφάνεια τῶν Ἰουδαίων. Ἀπό ποῦ ἐφανερώθη; Ἀπό τά ἔγκατα τῆς γῆς. Πότε ἐφανερώθη; Εἰς τήν ἐποχήν τῶν Βασιλέων πού ἐπίστευσαν εἰς τόν Χριστόν· ὄχι ὅπως μερικοί ἔπλασαν τάχα μέ τήν φαντασία τους, ἐξαπατῶντας τούς πολλούς μέ πιθανολογίας, ἀλλά μέ μίαν θείαν καί ἁπλῆν δύναμιν, μέ μίαν ὄντως ἐπινόησιν σταθερᾶς πίστεως· διότι ἐπρόκειτο διά Θεϊκόν Κειμήλιον.

Μετά δηλαδή τόν σταυρικόν θάνατον, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου ἀνέστη τριήμερος· οἱ Ἰουδαῖοι λοιπόν γεμᾶτοι φθόνον, καί φοβούμενοι μήπως κάτι τι ἀπό τό σεπτόν καί μακάριον Πάθος διασωθῇ, καί γίνῃ διά μέν τούς Ἰουδαίους ἔλεγχος καί τιμωρία, διά δέ τούς πιστεύοντας εἰς τόν Χριστόν φυλακτήριον, ἔθαψαν μέσα εἰς τήν γῆν τόν θησαυρόν· ἐννοῶ τόν σταυρόν καί ὅλα τά σχετικά μέ αὐτόν: τούς Ἥλους, λέγω, τήν Λόγχην, καί τόν τίτλον τόν ὁποῖον ὁ Πιλᾶτος ἔγραψε καί ἐτοποθέτησε εἰς τόν Σταυρόν. Ἔπειτα ὅταν ὁ Θεός ἀνέθεσε τήν βασιλείαν καί ὅλην τήν Ρωμαϊκήν διοίκησιν εἰς τούς Χριστιανούς, εὐδόκησε τότε νά μᾶς εὐεργετήσῃ μέσῳ μιᾶς Βασιλίδος εὐσεβοῦς γυναικός, πού εἶχε πράγματι βασιλικόν φρόνημα, ὅταν ὁ υἱός της ἦτο Βασιλεύς τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ Βασιλομήτωρ αὐτή μέ θείαν σοφίαν, ἄλλοτε μέ βασιλική σοβαρότητα, ἄλλοτε μέ κολακεῖες, εἰς ὅλα ὅμως μέ βασιλική συμπεριφορά, κατώρθωσε νά κάμψῃ τήν σκληράν καρδίαν τῶν Ἰουδαίων. Ἔτσι μέ αὐτήν τήν ἀναζήτησιν καί σχεδόν χωρίς κόπο, ἐφανερώθη ὁ κοινός αὐτός θησαυρός, πού γρήγορα ὁ Θεός ὡς δῶρον ἔδωσε πρός τήν Ἁγίαν αὐτήν γυναῖκα. Αὐτόν λέγω τόν Τίμιον τοῦ Κυρίου Σταυρόν, ὁ ὁποῖος σήμερα ὑψοῦται εἰς ὅλον τόν κόσμον, μαζί μέ ὅλα ἐκεῖνα πού συνετέλεσαν εἰς τήν οἰκονομίαν τοῦ μακαρίου καί σωτηρίου διά τόν κόσμον θείου Πάθους.

Αὐτό λοιπόν ἑορτάζομε σήμερα· διά τοῦτο πανηγυρίζομεν· γιά τό ὅτι ἐφανερώθη σήμερα τό ἅγιον ἐκεῖνο Ξύλον πού ἀπό παλαιά ἐκρύπτετο· γιά τό ὅτι ὁ κρυμμένος θησαυρός, ἔλαμψεν ὡσάν ἄλλος χρυσός μέσα ἀπό τά σπλάγχνα τῆς γῆς· γιά τό ὅτι ἀπεκαλύφθη τό μέχρι τώρα θαμένο ἐπίσημο λάβαρον τῆς Χριστιανωσύνης· γιά τό ὅτι ἡ ἀλαζονεία καί ἡ ἔπαρσις τῶν δαιμόνων ἠρέμησε, μέ τήν φανέρωσιν τοῦ Σταυροῦ· γιά τό ὅτι αὐτό πού ἀπό τήν φύσι του εἶναι ξίφος κατά τῶν ἐχθρῶν, ἐφανερώθη μέσα ἀπό τήν γῆν· γιά τό ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔλαβε πάλι τόν στολισμόν της· γιά τό ὅτι τήν «δραχμήν» πού ἔχασε, τήν εὑρῆκαν οἱ Βασιλεῖς.

Αὐτός εἶναι ὁ Σταυρός τοῦ Κυρίου, τό Δεσποτικόν «σημεῖον», τό σωτήριον ὅπλον,

ἡ βασιλική δύναμις, τό τρόπαιον τῆς νίκης, τό σημεῖον διαχωρισμοῦ ἀλλά καί τῆς ἑνώσεως τῶν Οὐρανίων καί τῶν ἐπιγείων, ἡ νομοθεσία τῶν πιστῶν, ἡ κορυφή καί ὁ ἐπίλογος τῶν Ἀποστόλων, τό τηλεσκόπιο τῶν Προφητῶν, τό στεφάνι τῶν Μαρτύρων, ὁ ἀῤῥαβών τῶν προσκυνούντων τόν Χριστόν.

Διότι ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ὁ Χριστός προσκυνεῖται· ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐγνωρίσθη καί ἐπιστεύθη· ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἡ Ἰουδαϊκή θρησκεία κατηργήθη, ἡ εἰδωλολατρεία ἔσβησε, ἡ Χριστιανική Πίστις καί ζωή ἀνέτειλε καί ἐπεκράτησε· ὁ ἀέρας ἡγιάσθη, ἠλευθερώθημεν ἀπό τάς εἰδωλολατρικάς θυσίας, ἐγεύθημεν τήν ἀναίμακτον λατρείαν. Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἔχομε ἀπαλαγῆ ἀπό τάς δαιμονικάς ἀναθυμιάσεις· ἀντιθέτως, μποροῦμε νά μετέχωμε πλέον τῆς Πνευματικῆς εὐωδίας τοῦ «κενωθέντος Μύρου». Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, αἱ γεννήσεις καί καταγωγαί τῶν ψευδοθεῶν τῆς Μυθολογίας ἐξηφανίσθησαν. Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἐγνωρίσαμε τό μυστήριο τῆς θείας Πίστεώς μας· ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἐμάθαμε ὅτι, ἡ ὑπεράρχιος ἀρχή, δηλαδή ὁ Θεός Λόγος, προῆλθε ἐκ τῆς προανάρχου ἀρχῆς, δηλαδή τόν Θεό Πατέρα, ἀχρόνως καί θεοπρεπῶς.

Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἔχομε διδαχθῆ τήν πίστιν εἰς Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, καί ἀπαλαχθήκαμε ἀπό τήν καταστρεπτική φθορά τῆς εἰδωλολατρικῆς ματαιολογίας καί φλυαρίας. Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ἀπερῥίψαμε τίς σκιές τῶν τυπικῶν συμβόλων, καί κατεφωτίσθημεν μέ τό φῶς τῆς ἀληθείας διά τῆς θείας Χάριτος. Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, ὁ θάνατος ἔχει καταφρονηθῆ, οἱ δαίμονες ἔχουν σαστίσει, τά εἴδωλα συνετρίβησαν, αἱ θυσίαι τῶν ζώων ἔχουν ἐκλείψει, τά εἰδωλεῖα ἔχουν καταστραφῆ. Παντοῦ ὑπάρχουν Ἐκκλησίαι, ἱερά θυσιαστήρια, ψαλμῳδίες, ἀγρυπνίες, θεολογικές διδασκαλίες, Βαπτίσματα, συμφιλιώσεις τῶν πιστῶν, θεία μελέτη καί γνῶσις τῶν Ἁγίων Γραφῶν, περιφρόνησις τῶν γηΐνων, κτῆσις τῶν Οὐρανίων, ἕνωσις μέ τόν Θεόν. Καί διατί νά λέγω πολλά; Ἀπό τότε πού ἔχομε τόν Σταυρόν, οἱ ἄνθρωποι συμπολιτεύονται μέ τούς Ἀγγέλους, καί αὐτός ὁ Οὐρανός εἶναι πλέον προσιτός διά τούς ἐπιγείους· ὁ δέ Θεός, διά τῆς θείας Χάριτος καί ἐνεργείας Του, γίνεται πλέον μεθεκτός ἀπό τούς ἀνθρώπους.

Σταυροῦ προτύπωσις ἦτο καί ὁ Ἰσαάκ, ὁ ὁποῖος ἐφορτώθη τά ξύλα τῆς θυσίας, καί ἀκολουθοῦσε δρομαίως τόν πατέρα του, ὁ ὁποῖος βιαζόταν νά κάμῃ τήν θυσίαν. Σταυροῦ δύναμιν εἶχε ἐπίσης, ἡ ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως, ἡ ὁποία μετεβλήθη εἰς μεγάλον ὄφιν καί μετεμόρφωσε τάς ῥάβδους τῶν Αἰγυπτίων· καί ἄλλας ἀπό αὐτάς κατέπινε, ἄλλοτε πάλιν μετέβαλλε τό νερό τοῦ ποταμοῦ σέ αἷμα, διά νά μή μποροῦν νά πίνουν νερό. Καί ἄλλοτε μέν, ἔβγαζε ἀπό τά νερά βατράχους, ἄλλοτε δέ, ἔῤῥιπτε ἀκρίδας, σκνίπας καί σκότος βαθύ, καί ὅλας τάς ἄλλας ἐκείνας

τιμωρίας τῶν Αἰγυπτίων. Σταυροῦ προτύπωσις ἦτο καί ἡ ἰδία αὐτή ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως, ὅταν ἐσχίζετο ἡ Ἐρυθρά θάλασσα εἰς δύο μέρη καί ἐδημιουργοῦντο τά ὑδάτινα ἐκεῖνα τείχη διά νά περάσῃ αὐτός μαζί μέ τόν λαόν.

Σταυροῦ προτύπωσις ἐπίσης ἦσαν ὁ «στῦλος τοῦ πυρός» καί ὁ «στῦλος τῆς νεφέλης» διά τῶν ὁποίων ὡδηγοῦσε ὁ Θεός τούς περιπλανωμένους Ἰουδαίους, ὅταν ἔφυγαν ἀπό τήν Αἴγυπτον.

Σταυροῦ προτύπωσιν ἔκαμε καί αὐτός ὁ ἴδιος ὁ Μωϋσῆς, ἐπάνω εἰς τό ὄρος ἔχοντας ὑψωμένα τά χέρια, ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐπολέμει τούς ἀλλοφύλους Ἀμαληκίτας· καί ὁ μέν Μωϋσῆς ἐστηρίζετο ὑπό τοῦ Ἀαρών καί τοῦ Ὤρ, οἱ δέ Ἰσραηλῖται νικοῦσαν.

Σταυροῦ προτύπωσις ἦτο καί ἡ ῥάβδος πού ἐκτύπησε τήν πέτραν εἰς τήν ἔρημον καί ἀνέδειξε τήν ξηρά γῆν γεμάτην ἀπό τρεχούμενο νερό.

Εὐλογημένο αὐτό τό Ξύλον, διά τοῦ ὁποίου εὐλογήθηκαν ὅλα τά ἔθνη. Εἶναι εὐλογημένο αὐτό τό Ξύλον, ἐπάνω εἰς τό ὁποῖον ὁ Θεός Λόγος σωματικῶς ἐσταυρώθη! Ποιό πρᾶγμα θά μποροῦσε νά εἶναι πιό θαυμαστό καί παράδοξον; Νά βλέπῃς δηλαδή ἕνα Θεόν νά σταυρώνεται, καί μάλιστα μαζί μέ λῃστάς; Εἶναι εὐλογημένο τό Ξύλο, διά τοῦ ὁποίου ὁ Λῃστής μπῆκε εἰς τόν Παράδεισον, καί ἡ γεῦσις τοῦ Ξύλου αὐτοῦ, ἀπεμάκρυνε τήν πικράν γεῦσιν (τῆς παρακοῆς καί τῆς ἁμαρτίας)· ποιό πρᾶγμα θά μποροῦσε νά εἶναι πιό θαυμαστό ἀπό αὐτό; Διότι τόν Παράδεισον τόν ὁποῖον ἔκλεισε ὁ Ἀδάμ μέ τήν πτῶσίν του, τοῦτον ἄνοιξε ὁ Λῃστής μέ τήν μετάνοιάν του. Καί ἀπό ἐκεῖ πού ἐξωρίσθη ἐκεῖνος, ἐκεῖ ἐνεγράφη μόνιμος κάτοικος ἐτοῦτος. Πολύ καλή, ἐπιτυχημένη καί θαυμασία ἐναλλαγή! Ἐξῆλθε ὁ ἕνας κλέπτης καί εἰσῆλθε ὁ ἄλλος κλέπτης· ὁ πρῶτος, ἐπειδή ἔκαμε παράβασιν· ὁ δεύτερος, ἐπειδή μετενόησε. Ὁ ἕνας, ἐπειδή ὑπετάγη εἰς τόν διάβολον· ὁ ἄλλος, ἐπειδή ἐσταυρώθη μαζί μέ τόν Κτίστην.

Εὐλογημένο εἶναι τό Ξύλον, ἀπό τό ὁποῖον κατεσκευάσθη ἡ νοητή κιβωτός τῆς Ἐκκλησίας, καί ἡ ὁποία ἔχει τήν δύναμιν νά διασώζῃ τόν κόσμον ἀπό τόν κατακλυσμόν τῆς ἁμαρτίας. Εἶναι εὐλογημένο τό Ξύλον, ἀπό τό ὁποῖον ἔφαγε ὁ Λῃστής, καί ἠξιώθη τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς. Εὐλογημένο εἶναι τό Ξύλον, ἀπό τό ὁποῖον ἐπειδή δέν ἔφαγε προηγουμένως ὁ Ἀδάμ, ἀντήλαξε τήν ζωήν μέ τόν θάνατον, προσκολληθείς πρός τό «ξύλον τῆς γνώσεως» μέ τήν αὐθάδη ἐκείνην γεῦσιν. Ἔπειτα ἀφοῦ ἔφαγε ἀντελήφθη τόν πλοῦτον του καί εὗρε τήν ἀποκατάστασίν του. Εἶναι εὐλογηένο τό Ξύλον, διά τοῦ ὁποίου οἱ βασιλεῖς νικοῦν τούς ἐχθρούς, καί οἱ στρατηγοί προσφέρουν τά λάφυρα πού κέρδισαν, καί πλήθη στρατιωτῶν συλλαμβάνουν τούς βαρβάρους αἰχμαλώτους. Εἶναι εὐλογημένο τό Ξύλον, διά τοῦ ὁποίου καταστρέφονται τά τόξα, καί οἱ ἀσπίδες γίνονται

παρανάλωμα τῆς φωτιᾶς. Εἶναι εὐλογημένο τό Ξύλον, διά τοῦ ὁποίου οἱ ὑπερήφανοι ἐχθροί λυγίζουν, ὑποκύπτουν καί ὑποχωροῦν· τρέπονται εἰς φυγήν οἱ βάρβαροι καί φεύγουν οἱ Σκύθαι πανικόβλητοι «μηδενός διώκοντος».

Λοιπόν, ὑψώσατε σήμερα μαζί μου τήν φωνήν, καί ἄς ἀπευθύνωμε μαζί μέ τήν Ἁγία Γραφή, τά λόγια της, πρός τόν Θησαυρόν τοῦ Σταυροῦ. Καί Θησαυρόν τοῦ Σταυροῦ, ὀνομάζω τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, τόν Χριστόν, πρός τόν Ὁποῖον πρέπει νά ἀπευθύνωμε τά λόγια μας λέγοντες: «Πάντα τά ἔθνη, ὅσα ἐποίησας, ἥξουσι καί προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν Σου, Κύριε, καί δοξάσουσι τό Ὄνομα Σου, ὅτι μέγας εἶ Σύ καί ποιῶν θαυμάσια, Σύ εἶ ὁ Θεός μόνος». Εἰς Αὐτόν ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.